

jektivním aneb objektivním, není časově omezen, že tudíž rozšiřování tiskopisu takovým zákazem stíženého neb uveřejňování (tiskem) obsahu, který byl důvodem zabavení po případě zákazu, zůstalo by podle Šu 24 zák. o tisku na dále nepřipustným a trestným, i když byly spis obžalovací a průvody, v čl. VII. označené, již při hlavním přelíčení předvedeny, nebo když bylo v případě čl. VIII. trestní řízení již skončeno. Projevy rázu naznačeného v čl. VII. a VIII. zák. čís. 8 ř. zák. z r. 1863, otištěné po časové hranici v člancích těchto vytčené, nemohou naplniti skutkovou podstatu přečinu podle Šu 24 tisk. zák., třeba že by se jich obsah shodoval s obsahem před tím zabaveného článku, nejsou-li reprodukcí dřívějšího zabaveného sdělení, nýbrž jen zákonem v této době nezakázanou informací veřejnosti ze soudního líčení, neboť nemají pak samy o sobě vztahu k příčině, zavdavší podnět k dřívějšímu zabavení tiskopisu, kdyžtě pramenem, pokud se týče podnětem jejich není zabavený tiskopis, nýbrž hlavní přelíčení samo. Ostatně zmíněné, generální prokuraturou nadhozené pochybnosti nemají nic společného s otázkou, zda dlužno dotčené přečiny pokládati za delikty obsahové. Jsou tedy přečiny čl. VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z r. 1863 trestnými činy obsahem tiskopisu spáchanými (delikty obsahovými) a hlavní přelíčení o obžalobách pro takové přečiny spadá podle čl. VI. A uv. zák. k tr. ř. a Šu 14 tr. ř. do pravomoci soudů porotních, nikoli podle Šu 13 tr. ř. do pravomoci soudů nalézacích (srov. Miříčka, Delikty tiskové 1908, str. 98 a násl., Storch, Zabavení v právu tiskovém 1908, str. 136 a násl. a Liszt, Lehrbuch des österreichischen Pressrechts 1878, str. 71 a 72).

### Čís. 1753.

**Dle druhé věty Šu 143 tr. zák. zodpovídá i onen pachatel, ohledně něhož bylo zjištěno, že smrtelné poranění nezpůsobil, jestliže i on na usmrceného při zlém nakládání ruku vložil.**

(Rozh. ze dne 13. října 1924, Zm II 323/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 8. května 1924, pokud jím Josef G. uznán byl vinným zločinem těžkého poškození na těle podle Šu 143 tr. zák., mimo jiné z těchto

### d ů v o d ů:

Po stránce skutkové vytýká stížnost, že výrok prvé stolice jest nejasným a sám sobě odporuje a že zejména nejsou uvedeny dostatečné důvody pro odsouzení stěžovatelovo. Avšak zmatkem není pouhá nedostatečnost důvodů, jež jsou v rozsudku uvedeny, nýbrž jen naprostý nedostatek důvodů. Druhou výtku, že soudní výrok jest nejasným, stížnost vůbec nerozvádí; netvrdí, že a ve kterém směru nelze z rozsudku určitě poznati, které skutečnosti běže za prokázány. Vnitřní rozpor rozsudku

shledává stížnost patrně v tom, že rozsudek předpokládá, že se nedalo určit, kdo B-ovi smrtelné poranění způsobil, ačkoliv bylo prý vzato za prokázáno, že B. zemřel následkem výronu krve mezi mozek a mozkovou blánu, kterýžto výron byl způsoben úderem tupým nástrojem do hlavy, a ačkoliv prý jest dále zjištěno, že C. a P. kopali B-a do hlavy takovým způsobem, že B. volal »nedobíjejte mne.« Vytýkaného rozporu, t. j. zjištění různých skutečností, které logicky vedle sebe obstáti nemohou, tu není. Rozhodovací důvody ovšem vyslovují, že se jak ohledně G-a, tak i ohledně L-a může vysloviti, že tito B-ovi smrtelné rány nezpůsobili. Rozhodovací důvody uvádějí dále, že co hlavní pachatelé přicházejí v úvahu C. a P. L. neudal dle výpovědi, v rozhodovacích důvodech správně reprodukované, do které části těla G. B-a kopal, a rozsudek též jinak nezjišťuje, na které části těla byl B. G-em kopnut. Proto budiž — třebaže to v rozsudku přesně vysloveno není — připuštěno, že nalézací soud předpokládá, že do hlavy kopali (tloukli) B-a pouze P. a C. Avšak znalci zjistili — vedle ran na lebce, na uších a na spáncích — zevní poranění též na jiných částech hlavy B-ovy, totiž v okolí pravého oka, na víčku pravého oka, v okolí levého oka, na obou rtech a na pravé dolejší čelisti a i na ohryzku. Nikoli s údery (kopnutím) do těchto částí hlavy, nýbrž výhradně s údery do oněch míst může dále zjištěný výron krve mezi mozek a mozkovou blánu býti v příčinné souvislosti. Na která místa hlavy kopl (tloukl) B-a P. a na která C., není v rozsudku zjištěno a není ani ve spisech poukazů na, po případě podkladu pro taková zjištění. I za onoho předpokladu zůstává tudíž nejisto, zda výron krve mezi mozek a mozkovou blánu, jenž byl ze všech poranění jediným poraněním smrtelným, byl způsoben P-em či C-em či oběma. Proto vedle zmíněného předpokladu obstojí logicky další závěr a předpoklad soudu, že se nedalo zjistiti, kdo B-ovi smrtelné poranění způsobil. Vyráčením výtky vnitřního rozporu padá i další námitka, že nebylo na stěžovatele použiti druhé věty §u 143, jelikož měli P. a C. býti odsouzeni dle první věty §u 143 (140) tr. zák. Námitka neprovádí zmatečního důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř., — k němuž poukazuje, po zákonu, nedbajíc zmíněného závěru nalézacího soudu, jehož formální vadnost nebyla stížností doličena a jenž proto zůstane závazným i pro soud zrušovací. Je-li tu jediné poranění smrtelné a není-li zjištěno, že výhradním původcem jeho byl buď P. nebo C., pak nelze ani na činnost tohoto, ani na činnost onoho použiti ustanovení první věty §u 143 tr. zák., pokud se týče §u 140 tr. zák. a za smrtelný výsledek, nastavší při zlém nakládání více osob s usmrceným, zodpovídá dle druhé věty §u 143 tr. zák., kdož naň při tomto zlém nakládání ruku vložil, tudíž i stěžovatel, byť by i bylo ohledně něho záporně zjištěno, že on smrtelná poranění B-ovi nezpůsobil.

#### Čís. 1754.

**Výrok o podmíněném odkladu trestu možno napadati zmatečnými stížnostmi z důvodu §u 281 čís. 11 (§ 344 čís. 12) tr. ř. jen, jde-li o porušení zásad zákonem závazně vyslovených; proti výroku v mezích arbi-**